

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 กับแบบปกติ

A Comparison of Thai Literature Achievement of Matthayomsuksa 2 Students Taught by Cooperative Learning Based on Jigsaw 2 And the Traditioanl Method

ปริญญา ปันสุวรรณ*

Parinya Pansuwan

บำรุง ชำนาญเรือ**

Bamroong Chamnanrua

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 กับแบบปกติ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 และแบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนวรรณคดีไทย และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 สูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย มาก

Abstract

The objectives of this research were to 1) compare students' learning achievement on reading skill in Thai literature of Matthayomsuksa 2 students taught by cooperative learning based on jigsaw 2 method to the traditional method 2) compare Matthayomsuksa 2 students' learning achievement before and after the implementation of cooperative learning

* นักศึกษาปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

** อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

based on jigsaw 2 method and 3) study students' opinions towards cooperative learning based on jigsaw 2 method. The research instruments were lesson plans of cooperative learning based on jigsaw 2 and the traditional method, pre -and post- achievement tests, and questionnaires on students' opinions towards the cooperative learning based on jigsaw 2. The results of this research were: 1) The students' achievement scores on reading skill of Thai literature of Matthayomsuksa 2 students taught by cooperative learning based on jigsaw 2 were higher than traditional method significantly at the .05 level. 2) The students' learning achievement scores after the implementation of cooperative learning based on jigsaw 2 were higher than the achievement scores before using cooperative learning based on jigsaw 2 significantly at the .05 level 3) The students' opinions towards the cooperative learning based on jigsaw 2 were highly positive.

ความเป็นมาและความสำคัญ

วรรณคดีเป็นวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาภาษาไทยตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในการเรียนการสอนวรรณคดีเพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ตามจุดประสงค์ของหลักสูตรครูผู้สอนต้องฝึกให้นักเรียนได้พินิจวรรณคดี คือ ศึกษาวรรณคดีอย่างลึกซึ้ง โดยการอ่านวรรณคดีอย่างพินิจพิเคราะห์ ทำความเข้าใจ ดีความ พิจารณาเนื้อหา และแนวคิดแล้วสามารถประเมินค่าวรรณคดีเรื่องนั้น ๆ ในด้านศิลปะการประพันธ์ องค์ประกอบ และคุณค่าได้ (จารุวรรณ เทียนเงิน, 2547: 5) ซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดเนื้อหาของการศึกษาวรรณคดีวรรณกรรมไว้คือ วิเคราะห์วรรณคดีวรรณกรรมเพื่อหาข้อมูลแนวความคิดคุณค่าของงานประพันธ์และเพื่อความปลอดภัย การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทบาทแห่งบทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีตและความงามของภาษาเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมา

จนถึงปัจจุบันโดยกำหนดไว้ในสาระที่ 5 วรรณคดีวรรณกรรม และกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ว่าผู้เรียนต้องเข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551: 2)

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นลักษณะของการฝึกทักษะการอ่าน การเขียน การฟังการดู และการพูด โดยมีหลักการใช้ภาษาและวรรณคดีวรรณกรรมเป็นสาระที่ต้องแทรกประสานให้สอดคล้องกับทักษะต่าง ๆ อย่างเหมาะสมซึ่งการสอนวรรณคดีให้ประสบความสำเร็จนั้นต้องอาศัยทักษะที่สำคัญ คือ การอ่านเพื่อให้นักเรียนได้ทราบและรู้จักความหมายของวรรณคดี มีความรู้เนื้อเรื่องอย่างกระจ่างชัดทำให้เกิดความคิดจินตนาการ และสุนทรียภาพจากเรื่องที่เรียน ครูควรเริ่มให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมการอ่านโดยการอ่านตัววรรณคดีทั้งเรื่อง จากนั้นควรสอนให้นักเรียนเข้าถึงหรือวิจักษณ์โดยครูฝึกให้นักเรียนเกิดความคิดที่จะตีชม หรือพิจารณาส่วนที่งาม และส่วนที่บกพร่องว่าอยู่ตรงไหน ตัวละคร

ตัวใดดีหรือเลวอย่างไร เจตนาของผู้แต่งคืออะไร เมื่อครูทราบความคิดเห็นของนักเรียนแล้ว ควรบอกความคิดเห็นของครูให้นักเรียนทราบด้วยเพื่อเป็นการชี้แนวทางหรือแนวคิด จากนั้นให้นักเรียนตีความหรือวิจารณ์และให้พิจารณากลวิธีและวิพากษ์วิจารณ์ (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, 2518: 30 - 33)

อย่างไรก็ตามแม้หลักสูตรจะให้ความสำคัญและส่งเสริมการเรียนรู้วรรณคดีดังที่กล่าวมาข้างต้นแต่สภาพการเรียนการสอนวรรณคดีก็ยังคงประสบปัญหาหลายประการ เช่น การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกำหนดไว้กว้างมาก ทำให้ครูไม่สามารถทำความเข้าใจได้จึงสอนไม่ครบตามจุดมุ่งหมาย อีกทั้งกำหนดเวลาเรียนไว้น้อย คือ สัปดาห์ละ 4 คาบ แต่ครูต้องสอนให้นักเรียนมีความรู้ความชำนาญทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทั้งครูไม่เข้าใจว่าการสอนวรรณคดีคือสอนอะไร เนื่องจากครูภาษาไทยเกินร้อยละ 70 อ่านหนังสือน้อยมาก รู้จักหนังสือที่ดีมีเนื้อหาเหมาะสมและมีวรรณศิลป์นอกเหนือจากที่หลักสูตรกำหนดให้สอนนักเรียนน้อย ทำให้ไม่มีความรู้พอทั้งความรู้ทางวรรณคดีโดยตรงและความรู้ประกอบการสอน จึงไม่มีการรับฟังความคิดเห็นและไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นในขณะสอน (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทัมพรชัย, 2522: 9) เมื่อพิจารณาผลการสอบวิชาภาษาไทยจากการสอบ O - NET ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิชาภาษาไทยระดับประเทศ ประจำปีการศึกษา 2551 ที่จัดสอบโดยสำนักทดสอบทางการศึกษา องค์การมหาชน มีผู้เข้าสอบจำนวนทั้งสิ้น 794,300 คน ผลการสอบพบว่ามาตรฐานการเรียนรู้ ท 5.1 วรรณคดีวรรณกรรมมีคะแนนเต็ม 14 คะแนน นักเรียนทำคะแนนได้ค่าเฉลี่ย 5.30 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์การผ่านครึ่งคือ 7 คะแนน และคะแนนในส่วนของมาตรฐานการเรียนรู้ ท 1.1 การอ่านก็มีค่า

เฉลี่ยคะแนนต่ำกว่าการผ่านเกณฑ์ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2553) ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามาตรฐานการเรียนรู้ทั้ง ท 1.1 และ ท 5.1 มีความเชื่อมโยงโดยใช้ทักษะเดียวกันคือ การอ่าน จากผลคะแนนดังกล่าวจึงพอจะสรุปได้ว่านักเรียนในช่วงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีทักษะการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยต่ำโดยเฉพาะทักษะการอ่านที่เป็นทักษะสำคัญในการเรียนวรรณคดีไทย จากปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาในการสอนวรรณคดีนั้นเกิดจากสาเหตุใหญ่ 2 ประการคือ ครู และนักเรียน อย่างไรก็ตามปัญหาดังกล่าวล้วนเริ่มต้นมาจากตัวครูแล้วส่งผลสู่ความสนใจในการเรียนวรรณคดีของนักเรียน เพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าวควรมีการพัฒนาการเรียนการสอนวรรณคดีให้มากขึ้นโดยพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ของครู เพราะครูเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดนักเรียนและปัญหาที่เกิดขึ้นทุกด้าน การที่นักเรียนจะบรรลุจุดประสงค์ของการเรียนได้นั้นจึงอยู่ที่เทคนิคการสอนของครู (จารุวรรณ เทียนเงิน, 2547: 7) ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยรวมทั้งวรรณคดีและวรรณกรรม ทำให้การสอนวรรณคดีมีทิศทางที่ชัดเจนขึ้น ดังนั้นครูควรสร้างบรรยากาศและสร้างรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ ทำความเข้าใจวรรณคดีจนมีความรู้ในวรรณคดีอย่างแท้จริง

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วรรณคดีให้มีประสิทธิภาพโดยการจัดรูปแบบของกิจกรรมที่น่าสนใจ ทำให้นักเรียนมีความสนใจและเห็นความสำคัญของวรรณคดี สามารถเรียนรู้วรรณคดีได้อย่างลึกซึ้งและสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตจริง ๆ ได้ เป็นลักษณะของวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน

เป็นสิ่งสำคัญ โดยการจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการสอน และอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ แสวงหาความรู้ และสรุปความรู้ที่ได้ด้วยตนเองมากที่สุด โดยให้นักเรียนได้เรียนเป็นกลุ่มมากขึ้น เนื่องจากนักเรียนในวัยนี้เป็นช่วงวัยรุ่น นิยมทำกิจกรรมกับเพื่อนโดยทำกิจกรรมกลุ่มซึ่งกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลกับเด็กวัยนี้ การแบ่งกลุ่มทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งการเรียนวรรณคดีจะสัมฤทธิ์ผลก็ต่อเมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนจะเกิดความสนุกสนานในการเรียน ซึ่งส่งผลให้สนใจการเรียนมากขึ้นและทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านสังคมและทางอารมณ์ที่ดียิ่งขึ้น (กรมวิชาการ, 2535: 6 - 7)

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันวิธีหนึ่งที่มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้วรรณคดี เนื่องจากเทคนิคจิกซอว์ 2 จะมีการจัดกลุ่มผู้เรียนละความสามารถมีสมาชิกกลุ่มละ 5-6 คน สมาชิกในกลุ่ม 1 คน แต่ละกลุ่มจะได้รับมอบหมายงานหรือสาระให้ศึกษาค้นคว้า 1 เรื่อง หลังจากนั้นสมาชิกที่ได้รับมอบหมายงาน จากแต่ละกลุ่มจะมารวมกันเป็นกลุ่ม “ผู้เชี่ยวชาญ” มีการแลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์กันและกันจนสามารถเข้าใจในทุกเรื่องที่กำหนดแล้วกลับไปสอนหรืออธิบายให้กลุ่มเดิมของตนฟัง ต่อจากนั้นครูจะทดสอบรายบุคคล คิดคะแนนคำนวณคะแนนพัฒนาแล้วเฉลี่ยเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัลเป็นการชื่นชมยกย่อง ประกาศผลงาน โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 6 ประการ ดังนี้ 1) จัดกลุ่มผู้เรียนเพื่อร่วมมือกันเรียนรู้ 2) จัดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในแต่ละเรื่องย่อย

จากที่ครูกำหนดให้หรือให้นักเรียนเลือกประเด็นที่น่าสนใจมากที่สุด 3) การนำเสนอและพัฒนาผู้เชี่ยวชาญจากกลุ่มต่างๆ 4) การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจของผู้เชี่ยวชาญแต่ละเรื่องในกลุ่มเดิม 5) การวัดผลการเรียนรู้และเก็บคะแนน กำหนดคะแนนพัฒนาของแต่ละคนภายในกลุ่ม และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของแต่ละกลุ่ม 6) การยกย่องชมเชยความสำเร็จของกลุ่มที่ประสบผลสำเร็จสูงสุดโดยการติดบอร์ดชมเชยเพื่อเผยแพร่ผลงาน (วัชรานเล่าเรียนดี, 2548: 121 - 122)

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยพบว่ามี การนำเทคนิคจิกซอว์ 1 มาใช้ในการสอนการอ่านจับใจความซึ่งก็ได้ผลการวิจัยที่ออกมาดี เนื่องจากรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิกซอว์นั้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงอันเกิดจากการเรียนรู้แบบร่วมมือ อีกทั้งยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิกซอว์นั้นนอกจากจะใช้ได้ผลดีในการจัดกิจกรรมการอ่านจับใจความแล้วยังสามารถนำมาใช้กับการจัดการเรียนรู้วรรณคดีที่ต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญในการจัดการเรียนรู้ แม้ว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิกซอว์ 1 นั้นจะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และแบ่งปันความรู้ซึ่งกันและกัน แต่การวัดและประเมินผลนั้นมิได้มีการวัดคะแนนพัฒนาการกลุ่มเช่นเดียวกับเทคนิคจิกซอว์ 2 ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความใส่ใจในการเรียน และมุ่งมั่นที่จะเรียนให้เต็มศักยภาพเพื่อการพัฒนาตนเองและกลุ่ม อีกทั้งเป็นการสร้างทักษะทางสังคมที่ดีในการอยู่ร่วมกันให้แก่ นักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพราะนักเรียนในระดับชั้นนี้ กำลังอยู่ในช่วงวัยที่มีความกระตือรือร้นและกำลัง

ก้าวเข้าสู่พัฒนาการของการอยู่ร่วมกันในสังคมและ
เป็นพื้นฐานในการเรียนการวิเคราะห์วรรณคดีชั้นสูง
ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธี
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิค
จิกซอว์ 2 มาใช้ในการสอนวรรณคดีสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเปรียบเทียบกับวิธีการสอน
แบบปกติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้
วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีที่แตกต่างกัน และเพื่อเป็น
แนวทางสำหรับครูในการจัดการเรียนรู้วรรณคดีให้
บรรลุเป้าหมายตามที่หลักสูตรกำหนด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้
วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่
จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2
กับวิธีแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้
วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อน
เรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
ด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2

วิธีการศึกษา

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครปฐม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2553 จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียน
จำนวน 134 คน และสุ่มกลุ่มตัวอย่างใช้การสุ่ม

อย่างง่าย (simple random sampling) โดยใช้
ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มและจับสลากเป็นกลุ่มทดลอง
1 ห้อง ได้ห้อง ม.2/2 จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
ด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง ได้
ห้อง ม. 2/3 จัดการเรียนรู้แบบปกติ

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษามีดังนี้

1. ตัวแปรต้น (independent variable)
ได้แก่วิธีการจัดการเรียนรู้ จำแนกเป็น
 - 1.1 การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วย
เทคนิคจิกซอว์ 2
 - 1.2 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. ตัวแปรตาม (dependent variable)
จำแนกเป็น
 - 2.1 ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่จัดการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2
 - 2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการ
จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค จิกซอว์ 2

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทยสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดำเนินการตามหลักสูตรแกน
กลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่ม
สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 5 วรรณคดี
วรรณกรรม มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความ
คิดเห็นวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่าง
เห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

วรรณคดีที่ใช้สอนคือ บทละครเรื่องรามเกียรติ์
ตอน นารายณ์ปราบหนทก พระราชนิพนธ์ในพระบาท
สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก และศิลาจารึกหลัก
ที่ 1 ของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ซึ่งเป็นวรรณคดี
ที่อยู่ในประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง
วรรณคดีสำหรับจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ตาม

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทย และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือโดยการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดีและการสอนวรรณคดี จากนั้นดำเนินการสร้างเครื่องมือผ่านการพิจารณาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ซึ่งได้คุณภาพของเครื่องมือ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 จำนวน 8 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 100 นาที หาคุณภาพเครื่องมือด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้เท่ากับ 1.00

2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 8 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 100 นาที หาคุณภาพเครื่องมือด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้เท่ากับ 1.00

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนวรรณคดีไทย เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ หาคุณภาพเครื่องมือด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้เท่ากับ .94 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .71 ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .20 - 1.00

4. แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค จิกซอร์ 2 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ หาคุณภาพเครื่องมือด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้เท่ากับ .95

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปการทดลอง ดังนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 กับแบบปกติ โดยใช้ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที่แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test independent)

2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent)

3. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) และนำไปเทียบกับเกณฑ์

ผลการศึกษา

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 กับแบบปกติ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 กับแบบปกติ ดังตารางที่ 2

การจัดการเรียนรู้	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig
เทคนิคจิกซอร์ 2	47	40	30.30	3.30	4.10*	.00
แบบปกติ	47	40	26.55	3.25		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 30.30 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 3.30 ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 26.55 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 3.25 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยพบว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้

วรรณคดีไทยหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2

เทคนิคจิกซอร์ 2	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ทดสอบก่อนเรียน	47	40	22.49	3.62	12.940*	.00
ทดสอบหลังเรียน	47	40	30.30	3.30		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยก่อนเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 22.49 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 3.62 ส่วนคะแนนผล

สัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 30.30 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 3.30 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย พบว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ

ร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ

ร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 ในภาพรวมและจำแนกรายด้านจำนวน 3 ด้านคือ ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2

ด้าน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	S.D.	ผลการวิเคราะห์	ลำดับที่
ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้	4.42	.49	เห็นด้วยมาก	1
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	4.34	.60	เห็นด้วยมาก	3
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้	4.39	.51	เห็นด้วยมาก	2
รวม	4.39	.46	เห็นด้วยมาก	

จากตารางที่ 4 พบว่าความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มทดลองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 ในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.39 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ .46 เมื่อพิจารณาความคิดเห็นรายด้านพบว่าแต่ละด้านอยู่ในระดับเห็นด้วยมากเท่ากันโดยด้านกิจกรรมการจัดการเรียน มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.42 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ .49 รองลงมาคือด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.39 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ .51 และด้านบรรยากาศในการเรียน มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.34 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ .60 ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันซึ่งมีหลักกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดกลุ่มผู้เรียนแบบคละความสามารคือ เก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อเข้ากลุ่มร่วมมือกันเรียน แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 4 - 5 คน ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือกันในการแก้ปัญหาการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย โดยครูผู้สอนมีหน้าที่แนะนำคอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะแหล่งข้อมูล และจัดหาสื่ออุปกรณ์ให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถในการเรียนอย่างเต็มที่ จึงทำให้นักเรียนเรียนรู้

กระบวนการทำงานกลุ่มและการช่วยเหลือซึ่งพว
อาศัยกัน อีกทั้งการนำคะแนนพัฒนาของแต่ละคน
ภายในกลุ่มมารวมกันแล้วเฉลี่ยมาเป็นคะแนนกลุ่ม
เพื่อเป็นกลุ่มพัฒนาที่ยอดเยี่ยม ทำให้นักเรียนเกิด
ความกระตือรือร้น ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อ
ตนเองและต่อกลุ่ม ในการที่จะทำให้งroupของตน
ประสบความสำเร็จเพื่อที่จะได้รับรางวัลและการ
ยกย่องชมเชย ด้วยความสามารถและวัยที่ใกล้เคียงกัน
ของนักเรียนในกลุ่ม จากกระบวนการจัดการ
เรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 ดังที่
กล่าวมานี้จึงอาจส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วรรณคดีไทยที่สูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ
สลาวิน (Slavin 1990, อ้างถึงในวัชรา เล่าเรียนตี,
2545: 186) มีกล่าวว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
กันช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะ
ทางสังคมของผู้เรียนได้ทุกสาระการเรียนรู้ สอดคล้อง
กับแนวคิดของสุรพล พยอมแย้ม (2544: 98 - 99)
ที่กล่าวว่ากลุ่มเพื่อนร่วมวัยช่วยเหลือในเรื่องระหว่าง
การเรียนรู้ที่มีผลต่อการเรียนของเด็กให้ดีขึ้น เนื่องจาก
กลุ่มเพื่อนร่วมวัยที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันส่วนใหญ่
ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการเรียน ตั้งใจเรียน จะมีแรง
จูงใจให้สมาชิกคนอื่นในกลุ่มปฏิบัติตนไปในทางที่ดี
และประสบความสำเร็จในการเรียนไปพร้อม ๆ กัน
ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวคนธ์ ทองมัน
(2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะ
การอ่านจับใจความด้วยเทคนิคจิกซอว์ กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย ปรากฏว่าผลการพัฒนาทักษะ
การอ่านจับใจความของนักเรียนด้วยเทคนิคจิกซอว์
มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 33.88 และ
สอดคล้องกับงานวิจัยของศศิธร ช่วยสงค์ (2551:
88) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการคิดพื้นฐานของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการจัด

การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจิกซอว์สูงกว่า
ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 และกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้
แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนรู้ภาษาไทยและทักษะการคิดพื้นฐานสูงกว่า
กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
แล้วพบว่ากิจกรรมการจัดการเรียนรู้เน้นการบรรยาย
เนื้อหาของบทเรียนโดยครูเป็นผู้ที่มีบทบาทมากที่สุด
ในชั้นเรียนและนักเรียนมีหน้าที่ในการจดบันทึก
และดำเนินตามกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูจัดให้ นอกจากนี้
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติไม่มีการจัดนักเรียน
เข้าทำงานกลุ่มโดยความสามารถที่แยกเป็น
เด็กเก่ง ปานกลาง อ่อน แม้ว่าจะมีการจัดกิจกรรม
กลุ่มแต่นักเรียนจะเลือกกลุ่มกันเอง นักเรียนที่มี
ความสามารถมากหรือปานกลางก็จะจับกลุ่มอยู่ด้วย
กัน ปฏิเสธที่จะให้นักเรียนที่เรียนอ่อนเข้ากลุ่มด้วย
หรือนักเรียนมักจะเลือกที่จะอยู่กลุ่มเดียวกับเพื่อน
สนิท ในขณะที่จัดกิจกรรมนักเรียนบางส่วนที่มี
ความใส่ใจในการเรียนก็จะตั้งใจเรียนในขณะที่อีกส่วน
หนึ่งชวนกันพูดคุยหรือเล่นกันเนื่องจากขาดแรงจูงใจ
ในการเรียนและไม่เห็นความสำคัญในศักยภาพของ
ตนเอง ท้ายที่สุดแล้วส่งผลให้ไม่มีความรู้ความเข้าใจ
เกี่ยวกับการพิจารณาตัดสินเท่าที่ควรและมีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวรรณคดีไทยต่ำกว่าผลสัมฤทธิ์การ
เรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
ด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2

2. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของ
นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วย
เทคนิคจิกซอว์ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก
การจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทยด้วยวิธีการจัดการเรียน

รู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่แปลกใหม่ในการเรียนวรรณคดีไทยสำหรับนักเรียน กล่าวคือมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้วรรณคดีโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 6 ประการ ดังนี้

- 1) จัดกลุ่มผู้เรียนเพื่อร่วมมือกันเรียนรู้ 2) จัดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในแต่ละเรื่องย่อยจากที่ครูกำหนดให้หรือให้นักเรียนเลือกประเด็นที่น่าสนใจมากที่สุด
- 3) การนำเสนอและพัฒนาผู้เชี่ยวชาญจากกลุ่มต่างๆ
- 4) การแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจของผู้เชี่ยวชาญ และละเรื่องในกลุ่มเดิม
- 5) การวัดผลการเรียนรู้ และเก็บคะแนน กำหนดคะแนนพัฒนาของแต่ละคนภายในกลุ่ม และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของแต่ละกลุ่ม
- 6) การยกย่องชมเชยความสำเร็จของกลุ่มที่ประสบผลสำเร็จสูงสุดโดยการติดบอร์ดชมเชยเพื่อเผยแพร่ผลงาน (วัชรวิภา เลาเรียนดี, 2548: 121 - 122) จากรูปแบบการจัดกิจกรรมดังกล่าวมุ่งเน้นในการจัดกลุ่มนักเรียนที่เรียกว่า “กลุ่มบ้าน” โดยลดความสามารถแบบ เก่ง ปานกลาง อ่อน ในสัดส่วน 1:2:1 เมื่อจัดกลุ่มได้ดังนี้แล้วนักเรียนทุกคนจะทราบบทบาทของตนเองภายในกลุ่มคือต้องออกไปศึกษาในหัวข้อที่ตนเองสนใจพร้อมกับสมาชิกของกลุ่มอื่นในฐานะ “ผู้เชี่ยวชาญ” ตรงจุดนี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเห็นคุณค่าของตัวเอง นักเรียนที่มีความสนใจในการเรียนน้อยก็จะมีคามพยายามในการเก็บเกี่ยวความรู้ให้ได้มากที่สุดเพื่อที่จะนำความรู้นั้นมาอธิบายถ่ายทอดให้เพื่อนที่อยู่ใน “กลุ่มบ้าน” ได้ ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มีความสามารถมากก็จะให้การยอมรับเพื่อนทุกคนในกลุ่มเพราะต้องรับการถ่ายทอดความรู้จากเพื่อน นับเป็นการสร้างความสามัคคี และสร้างทักษะการทำงานกลุ่ม การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกัน นอกจากนี้ลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 จะมี

การนำคะแนนพัฒนาของแต่ละคนภายในกลุ่มมารวมกันแล้วเฉลี่ยมาเป็นคะแนนกลุ่ม เพื่อเป็นกลุ่มพัฒนาที่ยอดเยี่ยม ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่ม เพราะจะทำให้กลุ่มของตนประสบความสำเร็จเพื่อที่จะได้รับรางวัลและการยกย่องชมเชย ซึ่งถือเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของวัชรวิภา เลาเรียนดี (2550: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การอ่านจับใจความนิทานพื้นบ้านโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านม่วงสว่างสามัคคี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 59.82

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกรายด้านนักเรียนมีระดับความคิดเห็นมากต่อด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ และด้านบรรยากาศการจัดการเรียนรู้ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) ความคิดเห็นด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจกระบวนการทำงานกลุ่มมากขึ้น และทำให้รู้จักเพื่อนมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ การแยกกันไปทำกิจกรรมกลุ่มทำให้มีความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น นอกจากนี้การจัดกลุ่มผู้เรียนเข้ากลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้โดยสมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือกันในการแก้ปัญหา การเรียนรู้ร่วมกันเพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย จึงทำให้นักเรียนเรียนรู้กระบวนการกลุ่มและการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกัน เกิดความสามัคคีและเกิดสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างกันภายในกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุรพล พยอมแย้ม (2544: 103) ที่กล่าวว่า การเสริมสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีหรือการมีกลุ่มเพื่อนเพื่อ

การเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนแต่ละคนตระหนักถึงความ เป็นอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เห็นประโยชน์ที่เกิดขึ้นและ รู้จักที่จะช่วยเหลือเพื่อน ๆ โดยเฉพาะด้านการเรียน บรรยากาศจะสร้างโอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกัน มากที่สุด 2) ความคิดเห็นด้านประโยชน์ที่ได้รับ จากการเรียนรู้ ด้วยรูปแบบการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่จัดกลุ่มนักเรียนแบบละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน และนักเรียนทุกคนในกลุ่มต้อง รับบทบาทเป็นผู้เชี่ยวชาญในการถ่ายทอดความรู้ ให้เพื่อนในกลุ่มทำให้นักเรียนบางคนที่เคยเดิมมีความ สนใจในการเรียนน้อยมีความกระตือรือร้นในการเรียน มากขึ้น มีการช่วยเหลือและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกัน และกันทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น และมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของบทเรียน เพื่อ จะได้ทำแบบทดสอบย่อยในแต่ละเรื่องให้ได้คะแนน ดีจะส่งผลต่อการคิดคะแนนเฉลี่ยเป็นคะแนนพัฒนา ของกลุ่ม นอกจากนี้การทำแบบทดสอบย่อยทุกครั้ง ที่เรียนจบในแต่ละเนื้อหาทำให้นักเรียนได้ฝึกฝน และทบทวนความเข้าใจมากขึ้น จึงสามารถทำข้อสอบ วัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยได้ในระดับดี 3) ความคิดเห็นด้านบรรยากาศการเรียนรู้ นักเรียน มีความคิดเห็นต่อบรรยากาศการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 ว่ามีบรรยากาศดี การแยกย้ายไปทำงานเป็นกลุ่มทำให้สามารถสร้าง สัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นกับเพื่อนร่วมชั้นได้ การช่วยเหลือกันในกลุ่มทำให้เกิดความสามัคคี บรรยากาศสนุกสนาน ไม่เครียดและนักเรียนมีความ ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาเพราะได้มีการเคลื่อนไหว เปลี่ยนกลุ่มไปมาตลอดช่วงการเรียนรู้ นอกจากนี้ ยังมีบรรยากาศของการแข่งขันที่แต่ละกลุ่มพยายาม ทำคะแนนพัฒนาให้เพิ่มขึ้น เพื่อจะได้รับรางวัลแต่ การแข่งขันส่งผลทำให้นักเรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้วรรณคดีไทยดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัย

ของวารุณี พรหมคุณ (2549: บทคัดย่อ) ที่ศึกษา เรื่องการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้าน การอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ชุมชนบ้านหนองคู ด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการ จัดการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับมากที่สุด และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮอลิเดย์ (Holliday, 1995 อ้างถึงใน กัลยาณี พลศักดิ์, 2543: 57) ที่ได้ศึกษา ผลการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ แบบจิกซอว์ 2 (Jigsaw 2) ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์และ ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม ในการเรียนสังคมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ไม่ส่งผล ต่อเพศแต่ส่งผลต่อเรื่องอารมณ์และความรู้สึก

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูต้องทำความเข้าใจและอธิบายหลัก การทำงานกลุ่มให้นักเรียนเข้าใจ และอธิบายหลักการ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ 2 ให้ นักเรียนตระหนักถึงความมีศักยภาพของตนเอง และพยายามพัฒนาตนเองไปให้เต็มความสามารถ และมีการเสริมแรงนักเรียนตลอดเวลา

2. การจัดการเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องทำใน ห้องเรียนเสมอไป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บางเรื่อง อาจจัดนอกสถานที่เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียน ไม่ให้ซ้ำซาก เช่น การจัดการเรียนรู้เรื่องฉากและ บรรยากาศ อาจให้นักเรียนบรรยายฉากของสนาม เด็กเล่น โรงอาหารตอนพักกลางวัน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 กับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น CIRC STAD เป็นต้น
2. ควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 มาใช้ในการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน หลักภาษา และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นต้น

3. ควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 มาใช้ในการพัฒนาทักษะการทำงานกลุ่มของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2535). การเรียนการสอนภาษาไทย: ปัญหาและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษาไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด .
- กัลยาณี พลศักดิ์. (2543). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จารุวรรณ เทียนเงิน. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพินิจวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้วิธีสอนตามแนวคิดของสเตอร์นเบอร์กับวิธีสอนปกติ." วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, หม่อมหลวง. (2518). แนวทางการศึกษาวรรณคดี. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตการพิมพ์.
- วัชร่า เล่าเรียนดี. (2548). เทคนิคและยุทธวิธีพัฒนาทักษะการคิด การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. นครปฐม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2545). เทคนิคการจัดการเรียนการสอนและการนิเทศ. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัชร่า เวชบรรพต. (2550). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการอ่านจับใจความนิทานพื้นบ้านโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (jigsaw) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วารุณี พรหมคุณ. (2549). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw). วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ศศิธร ช่วยสงค์. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และทักษะการคิดพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์กับแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- สำนักทดสอบทางการศึกษา (องค์การมหาชน). [ออนไลน์] สืบค้นเมื่อ 11 ตุลาคม 2553.ค่าสถิติพื้นฐาน ผลการทดสอบ O – NET ม. 3 จำแนกรายมาตรฐานการเรียนรู้ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2551. จาก URL : <http://www.niets.or.th>.
- สุจิต เพียรชอบและสายใจ อินทร์มพรรย์. (2522).วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรพล พยอมแย้ม. (2544) .จิตวิทยาทางการศึกษา. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุวคนธ์ ทองแก่น. (2547). การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.